

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Απόφασης 298 /2021

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Πρόεδρο
Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Οκτωβρίου 2021, για να
δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΑΣΚΟΥΣΑΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΕΦΕΣΗΣ:

Της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία

η οποία εδρεύει στο και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ

η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο

δυνάμει δηλώσεως κατ'άρθρο 242

παρ.2 Κ.Πολ.Δ

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ – ΚΑΘ'ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΗΣ: Της
αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας υπό την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ,
ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ»
και το διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», η οποία εδρεύει
στο Δήμο Φιλοθέης – Αττικής (Λ.Μεσογείων αρ.231), η οποία εκπροσωπήθηκε από
την πληρεξουσία δικηγόρο

Η εφεσίβλητη ζήτησε να γίνει δεκτή η από 20-8-2015 και με αριθμό
κατάθεσης δικογράφου 111/2015 αγωγή της κατά της τότε εναγομένης και νυν
εκκαλούσας, ενώπιον του Ειρηνοδικείου κατά την τακτική διαδικασία.
Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την υπ' αριθ. 33/2018 οριστική απόφασή του,
δικάζοντας ερήμην των τότε εναγομένων, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της εν
λόγω απόφασης, η ως άνω εν μέρει ηττηθείσα διάδικος, άσκησε στο Δικαστήριο που
την εξέδωσε, την απευθυνόμενη στο παρόν, ένδικη, από 02-10-2018 έφεση και με

αριθμό κατάθεσης 23/2017, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης 165/TM165/2018, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για την αρχική δικάσιμο της 4-12-2019 και εγγράφηκε στο πινάκιο, οπότε ανεβλήθη η συζήτηση της υπόθεσης για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και τους από 16-09-2020, με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 105/TM105/2020 πρόσθετους λόγους εφέσεως, οι οποίοι προσδιορίστηκαν για να συζητηθούν για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκαν στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση κατά την οποία οι υποθέσεις, λόγω της μεταξύ τους συνάφειας, συνεκφωνήθηκαν νόμιμα με τη σειρά τους από το οικείο πινάκιο, ο μεν πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας-ασκούσας πρόσθετους λόγους έφεσης κατόπιν μονομερούς δηλώσεώς του, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσε προτάσεις, η δε πληρεξουσία δικηγόρος της εφεσίβλητης – καθ'ης οι πρόσθετοι λόγοι έφεσης ανέπτυξε τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτά τα αναφερόμενα στις προτάσεις της.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με τη διάταξη της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 520 Κ.Πολ.Δ, πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνέχονται με τα κεφάλαια αυτά ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη Συζήτηση της έφεσης. Εξάλλου, κατά το άρθρο 522 του ΚΠολΔ, με την άσκηση της έφεσης η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους. Η διάταξη αυτή ρυθμίζει ειδικώς, σε σχέση με την έφεση, την καθιερούμενη από το άρθρο 106 του ΚΠολΔ γενική αρχή της διάθεσης, σύμφωνα με την οποία το δικαστήριο ενεργεί μόνον ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι και τις αιτήσεις που υποβάλλουν, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά. Το αίτημα συνεπώς της έφεσης και οι λόγοι αυτής,

2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 298/2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

που το στηρίζουν, οριοθετούν το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, για να αποφασίσει, αν πρέπει ή όχι να εξαφανίσει την εκκαλούμενη απόφαση, είναι υποχρεωμένο να περιοριστεί στην έρευνα μόνον των παραπόνων που διατυπώνονται με τους λόγους της έφεσης ή τους πρόσθετους λόγους και των ισχυρισμών που, ως υπεράσπιση κατά των λόγων αυτών, προβάλλει, σύμφωνα με το άρθρο 527 αριθμ. 1 του ΚΠολΔ, ο εφεσίβλητος, καθώς και εκείνων των ζητημάτων, η έρευνα των οποίων προηγείται, ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για να ληφθεί απόφαση σε σχέση με τα παράπονα που διατυπώνονται με τους λόγους έφεσης και τα οποία κατά νόμο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το δικαστήριο, όπως είναι το ορισμένο ή η νομική βασιμότητα της αγωγής ή της ένστασης, που αυτεπαγγέλτως τα εξετάζει το εφετείο στην περίπτωση που με την έφεση διατυπώνονται παράπονα μόνον για την κρίση ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών (ΑΠ 727/2017, 781/2017, 845/2011, 279/2010). Εξάλλου κατά το άρθρο 520 παρ.1 του ίδιου Κώδικα, οι λόγοι έφεσης πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι και να αναφέρονται σε συγκεκριμένες νομικές ή ουσιαστικές πλημμέλειες που αποδίδονται από τον εκκαλούντα στην προσβαλλομένη με την έφεση οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου. Σφάλματα ή παραλείψεις του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που δεν προσβάλλονται με λόγο έφεσης από τον εκκαλούντα δεν μπορούν να ερευνηθούν αυτεπαγγέλτως από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, του οποίου η εξουσία οριοθετείται κατά τα ανωτέρω από τους λόγους έφεσης και το αίτημα που στηρίζεται σε αυτούς (ΑΠ 782/2019, ΑΠ 579/2018 δημ. νόμος). Έχει γίνει βέβαια δεκτό ότι εάν με την έφεση πλήττεται η εκκαλουμένη απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, δεν είναι αναγκαίο να εξειδικεύονται στο εφετήριο τα επί μέρους σφάλματα αυτής ως προς την εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, αλλά αρκεί να μνημονεύεται ότι εξ αιτίας της κακής εκτίμησης αυτού το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατέληξε σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό. Ειδικότερα έχει νομολογηθεί ότι εάν με την έφεση πλήττεται η εκκαλουμένη απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, και σαφώς ο εκκαλών αναφέρει “ότι η εκκαλουμένη έσφαλε στην ορθή κρίση της”, δεν είναι αναγκαίο να εξειδικεύονται στο εφετήριο τα επί μέρους σφάλματα αυτής ως προς την εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, αλλά αρκεί να

μνημονεύεται ότι εξ αιτίας της κακής εκτίμησης αυτού το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατέληξε σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό, αφού το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, λόγω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, επανεκτιμά από την αρχή την ουσία της υπόθεσης και κρίνει την ορθότητα του διατακτικού με βάση τη καθολική αυτή επανεκτίμηση και όχι με βάση τα συνδεδεμένα με αυτήν μερικότερα παράπονα του εκκαλούντος (ΑΠ 1284/2019 δημ. νόμος).

Εν προκειμένω, η από 02-10-2018 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 165/ΤΜ165/2018 έφεση της εκκαλούσας κατά της με αριθμό 33/2018 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, επί της από 20-8-2015 και με αριθμό καταθέσεως 111/2015 αγωγής της εφεσίβλητης κατά της νυν εκκαλούσας, φέρεται παραδεκτά προς συζήτηση, ενώπιον του παρόντος αρμόδιου Δικαστηρίου, κατά την ίδια διαδικασία, που είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρο 17 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 ν.3994/2011 και 518§2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις, από το διάδικο μέρος που ηττήθηκε εν μέρει στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας, ήτοι νομότυπα και εμπρόθεσμα, εντός της καταχρηστικής προθεσμίας των δύο ετών από τη δημοσίευση της απόφασης, εφόσον δεν προκύπτει από τα έγγραφα που προσκομίζονται, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται ότι έχει χωρήσει επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης (άρθρα 495 επ., 499, 511, 513§1, 516§1, 517, 518§2 Κ.Πολ.Δ, ως αυτές οι διατάξεις ισχύουν). Επομένως, εφόσον η κρινόμενη έφεση τυγχάνει παραδεκτή (άρθρο 532ΚΠολΔ), πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και την ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της, ενώ για το παραδεκτό αυτής της καταβλήθηκε το απαιτούμενο παράβολο εφέσεως, κατά το άρθρο 495§4 Κ. Πολ.Δ, σύμφωνα με την σχετική επί της εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου επιστημείωση του αρμοδίου Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Περαιτέρω, η εκκαλούσα άσκησε τους από 16-09-2020 πρόσθετους λόγους της εφέσεώς της, παραδεκτώς, με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου και κοινοποιήθηκε στην εφεσίβλητη τριάντα (30) ημέρες πριν από την συζήτηση της έφεσης, όπως τούτο προκύπτει από την με αριθμό 6.817Β' /30-09-2020 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου με έδρα το Πρωτοδικείο ο δε μοναδικός πρόσθετος λόγος έφεσης αφορά σε κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και συνέχονται αναγκαστικά με αυτά και ως εκ τούτου, πρέπει, αφού ενωθούν και

3ο φύλλο της υπ' αριθμ. 298 /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

συνεκδικαστούν με την ως άνω έφεση, διότι λόγω του παρεπομένου χαρακτήρα που έχουν ως προς αυτή δεν νοείται χωριστή συζήτηση αυτών, να γίνει ο πρόσθετος λόγος τυπικά δεκτός και να εξεταστεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο αυτού.

Με την από 20-8-2015 ένδικη αγωγή της ενώπιον του Ειρηνοδικείου κατά της τότε εναγομένης και νυν εκκαλούσας-ασκούσας πρόσθετους λόγους έφεσης, η τότε ενάγουσα και νυν εφεσίβλητη – καθ'ης οι πρόσθετοι λόγοι της έφεσης εξέθετε τα κάτωθι: ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, υπό το νομική μορφή της αστικής (μη κερδοσκοπικής) εταιρείας με νομική προσωπικότητα, νομίμως συσταθείς κατά τις διατάξεις των παρ. 6 και 7 του Ν. 2121/1993, όπως αυτές προσετέθησαν με το άρθρο 46 παρ. 1 Ν. 3905/2010, μέλη του οποίου είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι: α) Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», την οποία έχουν συστήσει οι εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρείες), β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες τραγουδιστές και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.π.ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίον έχουν συστήσει οι Έλληνες μουσικοί, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, είσπραξη και διανομή της εύλογης αυτής αμοιβής. Ότι οι ανωτέρω οργανισμοί- μέλη της ανέθεσαν σε αυτή κατ' αποκλειστικότητα την άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων τους σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993. Επιπροσθέτως, ότι αυτοί (οι οργανισμοί- μέλη της) έχουν συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενοι στο δικόγραφο της ενδίκου αγωγής, συμβάσεις

αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα, σε κάθε δε περίπτωση με βάση τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το νόμο 2054/1992, τις ίδιες αρμοδιότητες έχει και αυτή (ενάγουσα) για όλα τα φωνογραφήματα, που δημοσιεύθηκαν στην Ελλάδα εντός τριάντα (30) ημερών ανεξαρτήτως της χώρας έκδοσής τους. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η εναγομένη, η οποία διατηρεί κατάστημα στο σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 του ως άνω νόμου. Περαιτέρω, ότι η τελευταία αρνήθηκε την καταβολή τέτοιας αμοιβής, καθώς και την οιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, καίτοι χρησιμοποιεί καθημερινά στο εν λόγω κατάστημά της, και δη όλες τις ώρες της λειτουργίας αυτού, το, ενδεικτικά αναφερόμενο, στην ένδικη αγωγή μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των, επίσης ενδεικτικά, μνημονευόμενων μελών της ενάγουσας. Ότι η εν θέματι χρήση είναι ο κύριος παράγοντας για την προσέλκυση, διατήρηση και επαύξηση της πελατείας της, με αποτέλεσμα αυτή να είναι (απολύτως) απαραίτητη για τη λειτουργία της. Τέλος, εκθέτει ότι, σύμφωνα με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, το ελάχιστο ποσό, προσδιοριζόμενο βάσει του συνολικού εμβαδού και της διάρκειας λειτουργίας του καταστήματος, το οποίο οφείλει η εναγομένη ως ενιαία και εύλογη αμοιβή ανέρχεται σε τρεις χιλιάδες ευρώ (3.000€) κατ' έτος, και άρα το συνολικά οφειλόμενο για τα επίδικα έτη 2011, 2012 και 2013 ποσό ανέρχεται σε εννιά χιλιάδες ευρώ (9.000€) μετά του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. Με βάση τα ανωτέρω, η ενάγουσα ζητούσε, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή: α) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για την εκμετάλλευση εκ μέρους της εναγομένης του ρεπερτορίου αυτής, και ειδικότερα για τη δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση και χρήση του έργου της στην πελατεία της τελευταίας, με τη χρήση υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες-εκτελέσεις των μελών της, στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000€), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., δια έκαστο των ετών 2011, 2012 και 2013., ήτοι να καθορισθεί ότι η εναγομένη οφείλει για τα έτη 2011, 2012 και 2013 το συνολικό

4ο φύλλο της υπ' αριθμ. **298** /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

ποσό των εννέα χιλιάδων ευρώ (9.000€), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του, χρησιμοποιηθέντος υπ' αυτής, μουσικού ρεπερτορίου για τα ως άνω έτη προκειμένου η ενάγουσα να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και γ) να καταδικασθεί η εναγομένη στη δικαστική της δαπάνη, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο Ν. 2121/1993. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη με αριθμό 33/2018 οριστική απόφασή του, αφού έκρινε ορθώς, κατά την κρίση και του παρόντος Δικαστηρίου, ότι η αίτηση αρμοδίας και παραδεκτάς φερόταν ενώπιον του και ότι ήταν αρκούτως ορισμένη, καθόσον περιείχε όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον η εναγομένη επικαλείται το αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β' του ν. 2121/1993, ήτοι ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς (ανεξαρτήτως, μάλιστα, συμβατικής ανάθεσης), και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους, προβαίνοντας αφενός σε ενδεικτική αναφορά των τελικών δικαιούχων (μελών των εταιρών της), αφετέρου σε δειγματοληπτική παράθεση των έργων των τελευταίων, τα οποία έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την εναγομένη, όπως επιτάσσει η διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993, μνημονεύοντας δε, συγχρόνως, και τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους ισχυρίζεται ότι οι οργανισμοί-μέλη της συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενώ καίτοι δεν μνημονεύεται σε αυτήν το ισχύον κατά την επίδικη χρονική περίοδο (έτη 2011-2013) αμοιβολόγιο, παρά μόνον το νέο, νυν ισχύον, αμοιβολόγιο, το οποίο η ενάγουσα δημοσίευσε προσηκόντως (κατ' άρθρο 56 παρ. 3 Ν.2121/1993) το Μάιο (την 06η/05/2015 στην εφημερίδα «Αυγή» και την 29η/05/2015 στην οικονομική εφημερίδα «Αγορά») και Ιούνιο (την 18η/06/2015 στην εφημερίδα «Ριζοσπάστης») του έτους 2015, δοθέντος ότι αφενός μεν η εν λόγω παράλειψη συνιστά πραγματική αοριστία του αγωγικού δικογράφου δυνάμενη να θεραπευθεί με τις προτάσεις (ορ. Ν. Νίκα, Εγχειρίδιο Πολιτικής Δικονομίας, 2012, σελ. 354, παρ. 28), όπερ και εγένετο εν προκειμένω (ορ. σελ. 40-41 των προτάσεων της ενάγουσας, όπου παρουσιάζεται το ισχύον κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα αμοιβολόγιο αυτής), αφετέρου δε, κατά πάγια νομολογιακή άποψη, την οποία ασπάζεται και η εναγομένη, το εκάστοτε συνταγόμενο υπό της ενάγουσας αμοιβολόγιο δεν είναι δεσμευτικό για το δικάζον Δικαστήριο (Εφ.Αθ. 4419/2012,

Μον.Πρ.Πατρ. 85/2015, Μον.Πρ.Λαμ. 78-80/2015 άπασες σε Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ) – απορριπτομένου του σχετικού λόγου της υπό κρίση εφέσεως, και εν μέρει νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 46, 47, 49, 54 - 58, 67 του Ν. 2121/1993 ως ίσχυαν πριν το Ν. 4481/2017, 2 - 5, 7, 10, 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν. 2054/1992), δέχθηκε αυτήν εν μέρει ως κατ' ουσίαν βάσιμη και καθόρισε το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που όφειλε να καταβάλει η εναγομένη στην ενάγουσα για την χρήση των υλικών φορέων ήχου, κατά το διάστημα του δευτέρου εξαμήνου του έτους 2011 και ολοκλήρων των ετών 2012 και 2013, στο συνολικό ποσό των επτά χιλιάδων πεντακοσίων (7.500€) ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται ήδη η εναγομένη και νυν εκκαλούσα, για τους αναφερόμενους στην έφεσή της λόγους και τον πρόσθετο αυτής λόγο, που ανάγονται σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και ζητεί την κατά παραδοχή της εξαφάνιση της εκκαλουμένης, προκειμένου να απορριφθεί στο σύνολό της η αγωγή της ενάγουσας-εφεσίβλητης.

Με το άρθρο 36 του ν. 3994/2011 οι ένορκες βεβαιώσεις προστεθήκαν στον κατάλογο των επωνύμων αποδεικτικών μέσων του άρθρου 339 του ΚΠολΔ. 'Με "το άρθρο 1," άρθρο δεύτερο του ν. 4335/2015 («Εφαρμοστέα μέτρα ν. 4334/2015: Τροποποιήσεις ΚΠολΔ/Πιστωτικά ιδρύματα κ.λπ.» - ΦΕΚ Α` 37/23.07.2015) προστίθενται οι νέες διατάξεις των άρθρων 421-424 ΚΠολΔ, με τις οποίες επέρχονται εκτεταμένες μεταβολές στο δίκαιο των ένορκων βεβαιώσεων. Συγκεκριμένα, οι παραπάνω διατάξεις, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 237 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, άρθρο δεύτερο παρ. 2 του ν. 4335/2015, προβλέπουν τους εξής όρους του υποστατού-παραδεκτού της ένορκης βεβαίωσης (α) κλήτευση του αντιδίκου με επιμέλεια του διαδίκου που επισπεύδει τη λήψη ένορκης βεβαίωσης, (β) τήρηση προθεσμίας κλήτευσης δύο εργάσιμων ημερών πριν την προσδιορισμένη από τον επισπεύδοντα διάδικο ημερομηνία λήψης της ένορκης βεβαίωσης, (γ) πλήρες περιεχόμενο κλήσης σύμφωνα με το νέο άρθρο 422. παρ. 1, το οποίο να διαλαμβάνει την ημερομηνία και ώρα λήψης, το ονοματεπώνυμο και τη διεύθυνση του συμβολαιογράφου ή αναφορά στον ειρηνοδίκη ενώπιον του οποίου θα λάβει χώρα, την αγωγή (ή ένδικο βοήθημα ή μέσο), που αφορά η βεβαίωση, το ονοματεπώνυμο, το επάγγελμα και τη διεύθυνση της κατοικίας του μάρτυρα, (δ) λήψη μέχρι πέντε τον αριθμό ένορκων βεβαιώσεων ενώπιον (τουλάχιστον λειτουργικά) αρμόδιου οργάνου (ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου), (ε) ιδιότητα μάρτυρα (τρίτο πρόσωπο ως προς τους διαδίκους, ικανό και μη εξαιρεθέν), (στ)

5ο φύλλο της υπ' αριθμ. 298 /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

ορκοδοσία και (ζ) εμπρόθεσμη υποβολή της βεβαίωσης με τις προτάσεις. Ειδικά, αναφορικά με το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της κλήσης, η νέα νομοθετική ρύθμιση, που εφαρμόζεται στην περίπτωση που η κλήση για τη λήψη ένορκης βεβαίωσης επιδίδεται μετά την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015 (01.01.2016), απαιτεί τα όσα προβλέπονταν και υπό το προηγούμενο δίκαιο, δηλαδή την ημερομηνία και ώρα λήψης, καθώς και το όνομα του συμβολαιογράφου ή το ειρηνοδικείο (ΑΠ 1589/1995 ΕλλΔνη 1998. 624, ΑΠ 559/1983 ΕΕΝ 1984. 110), με μία σημαντική όμως διαφοροποίηση, δηλαδή την καθιέρωση υποχρέωσης γνωστοποίησης και των στοιχείων του μάρτυρα (ονοματεπώνυμο, επάγγελμα και διεύθυνση κατοικίας), η οποία δεν ήταν απαραίτητη σύμφωνα με το προϊσχύον δίκαιο (ΑΠ 1901/2009 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 197/2000 ΕλλΔνη 2000. 1311, ΑΠ 120/1992 ΕΕργΔ 1993. 1079, ΕφΘεσ 2019/2005 ΝΟΜΟΣ). Αν δεν πληρούνται κάποιος από τους ανωτέρω όρους (ή δεν αναφέρονται στην κλήση τα λοιπά στοιχεία τού άρθρου 118 ΚΠολΔ), η ένορκη βεβαίωση είναι ανυπόστατη (στην περίπτωση ζ' απαράδεκτη) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 424 ΚΠολΔ και δεν λαμβάνεται υπόψη ούτε και για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (βλ. υπό το προηγούμενο νομοθετικό καθεστώς ΟΛΑΠ 20/2004 ΕλλΔνη 2004. 132, ΟΛΑΠ 167/2003 ΝοΒ 2004. 1169, ΑΠ 1237/2013, ΑΠ 381/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1408/2003, ΝοΒ 2004.572).

Εν προκειμένω, η εκκαλούσα – ασκούσα πρόσθετους λόγους, με τον έβδομο λόγο της υπό κρίση εφέσεως, παραπονείται ότι η εκκαλουμένη κατ'εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου δεν έλαβε υπόψη της την με αριθμό 235/10.10.2016 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα αυτής, ισχυριζόμενη ότι η ισχύς του Ν.4335/2015 με τον οποίο τροποποιήθηκαν οι διατάξεις των άρθρων 420 επ.. Κ.Πολ.Δ άρχισε μετά την 01.01.2016, ήτοι μετά την κατάθεση της ένδικης αγωγής της ενάγουσας-εφεσίβλητης και επομένως δεν έπρεπε να τόχουν εφαρμογής οι ως άνω διατάξεις. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος, σύμφωνα με την ως άνω προηγηθείσα μείζονα σκέψη, καθόσον κρίσιμος χρόνος για την εφαρμογή των ως άνω τροποποιηθεισών διατάξεων του Κ.Πολ.Δ με τον Ν.4335/2015 είναι ο χρόνος επίδοσης της κλήσης για τη λήψη ένορκης βεβαίωσης και όχι αυτός της άσκησης της αγωγής. Εν προκειμένω, από την παραδεκτή επισκόπηση της με αριθμό 235/10-10-2016 ένορκης βεβαίωσης του μάρτυρα

ενώπιον του
αποδεικνύεται

Συμβολαιογράφου

ότι αυτή ελήφθη καταρχάς χωρίς νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση της πλευράς της τότε ενάγουσας και νυν εφεσίβλητης, η οποία εν προκειμένω έλαβε χώρα προφορικά με σχετική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της τότε εναγομένης και νυν εκκαλούσας που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, ήτοι κατά την 06^η/10/2016 και πάντως σε κάθε περίπτωση αυτή έλαβε χώρα μετά την 01.01.2016 οπότε είχε τεθεί σε ισχύ ο Ν.4335/2015, προ δύο εργασίμων ημερών (μη τηρουμένης, ούτω, της προρρηθείσας προθεσμίας, δεδομένου ότι μεταξύ της κλητεύσεως, γενομένης την 06^η/10/2016, ημέρα Πέμπτη, και της λήψεως της Ενόρκου Βεβαίωσης, λαβούσης χώρα την 10^η/10/2016, ημέρα Δευτέρα, μεσολάβησε μόνο μία εργάσιμη ημέρα, ήτοι η Παρασκευή 07/10/2016, λαμβανομένου υπόψη ότι το Σάββατο συνιστά κατ' άρθρον 144 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. εξαιρετέα-μη εργάσιμη ημέρα), ενώ επιπροσθέτως δεν έγινε αναφορά στην εν λόγω κλήση του ονοματεπωνύμου, του επαγγέλματος και της διεύθυνσης κατοικίας του εξεταζόμενου μάρτυρα (βλ. την περιεχόμενη στα πρακτικά της παρούσας δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της εναγομένης ότι «την Δευτέρα 10 Οκτωβρίου 2016, στις 10.00 π.μ., ενώπιον του Συμβολαιογράφου

θα εξεταστούν μάρτυρες προς αντίκρουση της κατάθεσης του αντιδίκου», χωρίς να προσδιορίζονται ειδικότερα τα στοιχεία ταυτότητας, το επάγγελμα και η διεύθυνση κατοικίας των εν λόγω μαρτύρων), με συνέπεια αυτή να καθίσταται ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο και να μην λαμβάνεται υπόψη. Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του την ως άνω ένορκη βεβαίωση, απορριπτομένου ως μη νόμιμου του σχετικού έβδομου λόγου εφέσεως.

Από την επανεκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάστηκαν ενώπιον του ακροατηρίου του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, από την με αριθμό 4395/05-10-2020 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα της εφεσίβλητης η οποία ελήφθη ενώπιον της Ειρηνοδίκη κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της εκκαλούσας (βλ. την προσκομιζόμενη μετ'επικλήσεως με αριθμό 10083B'01-10-2020 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου με έδρα το Πρωτοδικείο, από το σύνολο των εγγράφων που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, τα

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 298 /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, την επισκόπηση των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων από τους διαδίκους φωτογραφιών, η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητήθηκε και είναι επιτρεπτά αποδεικτικά μέσα ως ιδιωτικά έγγραφα (άρθρα 444 παρ. 1 περ. γ', 448 παρ. 2 και 457 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ.), τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ.), και την εν γένει διαδικασία – σημειωτέον ότι δεν λαμβάνεται υπόψη – κατά τα ανωτέρω - ούτε από το Παρόν Δικαστήριο ως ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο η με αριθμό 235/10-10-2016 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα

και της
ενώπιον του Συμβολαιογράφου

λόγω μη νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της αντίδικης πλευράς, κατά τα ανωτέρω - αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα τυγχάνει ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος του άρθρου 49 παρ. 1, 2, 3 του Ν. 2121/1993, ως ίσχυε πριν την τροποποίησή του από το άρθρο 54 παρ. 6 του Ν. 4481/2017, ιδρυθείσα με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (εταιρικό), το οποίο δημοσιεύθηκε στο βιβλίο εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών, με αύξοντα αριθμό 15616/06-10-2011 και εγκρίθηκε με την από 09/12/2011 και υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΔΣΠ/ΔΙΠΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού (ΦΕΚ Β' 3245/30-12-2011), έχουσα τη μορφή αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με νομική προσωπικότητα. Μόνοι δε εταίροι αυτής είναι, με βάση το καταστατικό της, οι εξής: α) Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους, αρ. 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, β) Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ Ε.Π.Ε» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς, αρ. 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, γ) Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ Ε.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων, αρ. 130 και εκπροσωπείται νόμιμα, η δε λειτουργία των ιδρυτικών μελών της είχε ομοίως εγκριθεί νομίμως, με σχετικές εγκριτικές αποφάσεις του Υπουργείου Πολιτισμού. Ειδικότερα, οι ανωτέρω Οργανισμοί, ως μοναδικά ιδρυτικά μέλη της ενάγουσας- ενιαίου Οργανισμού, ήταν οι μόνοι, κατά το χρόνο ιδρύσεώς της, αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούσαν στην Ελληνική Επικράτεια, έχοντας ως αποκλειστικό σκοπό τη διατήρηση και την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, που είναι, αντίστοιχα, μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Οι ως άνω, ιδρυτικοί της ενάγουσας, οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν συσταθεί: α) Η πρώτη, από τις εταιρίες παραγωγής (που αναφέρονται ενδεικτικά στην αίτηση) υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ήτοι δίσκων, κασετών, ψηφιακών δίσκων, βιντεοκλίπ-οπτικοποιημένων μουσικών έργων, με τη νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) ο δεύτερος, από τους Έλληνες μουσικούς (που αναφέρονται ενδεικτικά στην αίτηση), με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και το διακριτικό τίτλο «Απόλλων», γ) ο τρίτος, από τους Έλληνες τραγουδιστές (που αναφέρονται ενδεικτικά στην αίτηση), με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο «Ερατώ», λειτουργούν δε νόμιμα με σχετική απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ο δεύτερος, με την υπ' αριθμ. πρωτ. 11083/05-12-1997 απόφαση, ο τρίτος με την υπ' αριθμ. πρωτ. 11089/05-12-1997 απόφαση και η πρώτη με την υπ' αριθμ. πρωτ. 9228/22-2-1995 απόφαση), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με τις παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων που είχαν οι Οργανισμοί αυτοί μέχρι τη σύσταση της αιτούσας περιλαμβανόταν, κατ' άρθρο 49 του ν. 2121/1993, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από το νόμο), η οποία καταβάλλεται μόνο σε αυτούς τους οργανισμούς, αλλά και η εξώδικη και δικαστική προβολή των σχετικών αξιώσεων για την καταβολή της αμοιβής αυτής. Μετά την ίδρυση της αιτούσας και για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας της, και με εξαίρεση μόνο εκκρεμείς κατά το χρόνο αυτό δίκες, ανεστάλησαν οι ανωτέρω αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής από

Το φύλλο της υπ' αριθμ. **298** /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου (**Τμήμα Εφέσεων**)

τα ιδρυτικά μέλη της αιτούσας και αποκλειστικά αρμόδια εκ του νόμου και με βάση τη συστατική της πράξη, όπως αυτή, κατά τα ανωτέρω εγκρίθηκε, κατέστη αυτή, η οποία μόνη, έκτοτε, δικαιούται και νομιμοποιείται να διαχειρίζεται και να εισπράττει δικαστικώς και εξωδίκως την εύλογη και ενιαία αμοιβή, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη της, όπως πιστοποιείται και με βάση την υπ' αριθμ. πρωτ. 17817/30-1-2012 βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Τα δε μέλη της ως άνω, επιμέρους οργανισμοί, διατηρούν, για το χρόνο της προρρηθείσας αναστολής, το δικαίωμα διανομής στα μέλη τους των εισπραττόμενων από αυτήν αμοιβών για λογαριασμό τους. Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι τα ανωτέρω ιδρυτικά μέλη της αιτούσας έχουν συνάψει, ήδη πριν από την ως άνω ίδρυσή της και με την ιδιότητά τους ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην Ελληνική Επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των ανωτέρω τριών κατηγοριών, με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, με τις οποίες νομιμοποιούνταν στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την σύμβαση της Ρώμης της 26^{ης}-10-1961, κυρωθείσα σε μας με το Ν. 2054/1992, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη, και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί και στη μείζονα της παρούσας, η ενάγουσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Στο πλαίσιο δε αυτό, οι ως άνω ιδρυτικοί της ενάγουσας οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν ήδη από τότε στο κοινό, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, με τη δημοσίευσή του σε τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας ημερήσιες εφημερίδες, εκ των οποίων η μία οικονομική, και δη στις

εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» της 04^{ης}/02/1998, «ΤΑ ΝΕΑ», ομοίως, της 04^{ης}/02/1998 και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» της 03^{ης}/02/1998. Ακολούθως, η ενάγουσα, άμα τη ιδρύσει της, προχώρησε και αυτή στη σύνταξη, αρχικά ομοίου με το προηγούμενο, αμοιβολογίου, το οποίο δημοσιεύθηκε, κατ' άρθρο 56 παρ. 3 Ν. 2121/1993, στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» της 20^{ης}/04/2012, «ΑΥΓΗ», ομοίως, της 20^{ης}/04/2012 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19^{ης}/04/2012, και εν συνεχεία τροποποιημένου, το οποίο, επίσης, δημοσιεύθηκε κατά νόμο στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» της 29^{ης}/05/2015, «ΑΥΓΗ» της 06^{ης}/05/2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 18^{ης}/06/2015 και ισχύει έκτοτε.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη και νυν εκκαλούσα, ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία εκμεταλλεύεται

το καφέ - μπαρ με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται επί της παραλίας του

επιφάνειας εβδομήντα (70) τετραγωνικών μέτρων, από τα μέσα
περίπου του έτους 2011, καθώς η ως άνω επιχείρηση της τελευταίας ξεκίνησε τη λειτουργία της από το Μάιο του 2011 και όχι από την αρχή του εν λόγω έτους (βλ. την από 19/05/2011 και με αρ. πρωτ. 6516 άδεια λειτουργίας της εν λόγω επιχείρησης), μέχρι και το χρόνο συζήτησης της ενδίκου αγωγής (06/10/2016). Όπως προέκυψε από το σύνολο της αποδεικτικής διαδικασίας, η επιχείρηση της εναγομένης-εκκαλούσας, λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, σε καθημερινή βάση, από τις πρωινές ώρες μέχρι τις πρώτες μεταμεσονύκτιες, το πρωί και το απόγευμα ως καφετέρια-σνακ μπαρ και κατά τις βραδινές ώρες ως μπαρ-κλαμπ (βλ. την ως άνω άδεια λειτουργίας του καταστήματος σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες). Κατά τη θερινή δε περίοδο, ήτοι από το Μάιο έως το Σεπτέμβριο εκάστου έτους, εκ της θέσεώς της επί της παραλίας του

ήτοι σε τοποθεσία με αυξημένη τουριστική κίνηση, λειτουργεί ως παράκτιο μπαρ-κλαμπ (beach bar-club) από το πρωί μέχρι σχεδόν τα ξημερώματα. Εξάλλου, όπως αποδείχθηκε, σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησης, η τελευταία χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου με ελληνικό και ξένο μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αγωγή μελών της ενάγουσας, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου είναι ο κύριος παράγοντας προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, η οποία ψυχαγωγείται και διασκεδάζει με τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου, η δε επιχείρηση της εναγομένης-εκκαλούσας – δυνάμει των ανωτέρω – κατατάσσεται στην κατηγορία Α1 του νέου αμοιβολογίου της ενάγουσας-εφεσίβλητης, καθόσον η χρήση της μουσικής

8ο φύλλο της υπ' αριθμ. 298 /2021 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

καθίσταται απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της. Τα ανωτέρω επιρρωνύονται και από τις προσκομισθείσες από πλευράς της εφεσίβλητης φωτογραφίες αλλά και διαφημιστικές αναρτήσεις της εν λόγω επιχείρησης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, εκ των οποίων αποδεικνύεται ότι η επιχείρηση της εναγομένης διοργανώνει καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου και σε συνεχή βάση, και όχι μεμονωμένα και αποσπασματικά κατά τους θερινούς μόνον μήνες, όπως διατείνεται η εναγομένη, διάφορες μουσικές εκδηλώσεις, όπως πάρτυ με «DJ», εμφανίσεις διάφορων καλλιτεχνών κ.λ.π. Επιπροσθέτως, αποδείχθηκε ότι το κατάστημα το οποίο εκμεταλλεύεται η επιχείρηση της εναγομένης διαθέτει μπαρ και πλήρη και εκτεταμένη εγκατάσταση ήχου, ήτοι μόνιμη ηχητική εγκατάσταση, μόνιμα ηχεία, μεγάλη μπάρα σερβιρίσματος και ειδικό χώρο για «DJ», η δε πελατεία της εξυπηρετείται καθιστή και ορθή, μέχρι αργά τη νύχτα, καταναλώνοντας οινοπνευματώδη ποτά, ενώ, συστηματικά, οργανώνονται, ως ήδη επεσημάνθη, και διάφορα πάρτυ. Τα ανωτέρω δεν αναιρούνται από το γεγονός ότι η επιχείρηση διαθέτει άδεια ως σνακ μπαρ-ψαροταβέρνα, διότι η αυτή άδεια (υπ' αριθμ. 6516/19-05-2011) αναφέρει ρητώς στο υπό στοιχείο γ' ότι στα σχεδιαγράμματα του καταστήματος αποτυπώνεται και «Θερινό Μπαρ» για τη νόμιμη λειτουργία του οποίου πρέπει να εκδοθεί ξεχωριστή άδεια καταστήματος «Ανοικτό Μπαρ», κάτι το οποίο η εναγομένη παρέλειψε να πράξει, καίτοι καθίσταται προφανές, από τις προσκομιζόμενες από την ενάγουσα (και μη αμφισβητηθείσες από την εναγομένη) φωτογραφίες, ότι η επιχείρησή της λειτουργεί κατά τις βραδινές ώρες ως μπαρ, το δε καλοκαίρι ως «beach bar». Επιπροσθέτως, η χρήση και εξωτερικών τραπεζοκαθισμάτων ουδόλως καταδεικνύει ότι η επιχείρηση της εναγομένης συνιστά μια αμιγή καφετέρια, καθόσον πλείστα καφέ μπαρ χρησιμοποιούν και εξωτερικά καθίσματα, ενώ όλα τα «beach bars» διατηρούν τραπεζοκαθίσματα πλησίον ή και επί του αιγιαλού. Σημειωτέον δε, ότι η μη αυτοπρόσωπη επίσκεψη του μάρτυρος της ενάγουσας στο χώρο της επιχείρησης της εναγομένης δεν αρκεί για να δημιουργήσει στο παρόν Δικαστήριο αμφιβολίες όσον αφορά το χαρακτήρα και τη λειτουργία της τελευταίας, δοθέντος ότι αυτή αναπληρώνεται από πάμπολλες φωτογραφίες και αναρτήσεις στο διαδίκτυο, μεταξύ των οποίων και βίντεο (στο διαδικτυακό τόπο «youtube»), οι οποίες, ως μη αμφισβητηθείσες βασίμως από την εναγομένη και το μάρτυρα αυτής, παρέχουν μια σαφή εικόνα για τη λειτουργία της εν θέματι

επιχείρησης. Από τα ανωτέρω προκύπτει σαφώς ότι η επιχείρηση της εναγομένης λειτουργεί κυρίως ως καφέ «beach» μπαρ-κλαμπ, η οποία προσφέρει στους νεαρής ηλικίας θαμώνες της, όπως αποτυπώνεται χαρακτηριστικά σε όλες τις φωτογραφίες, αλκοολούχα κυρίως ποτά, και όχι μόνον ζεστά ροφήματα και εδέσματα, όπως διατείνεται η εναγομένη, κάνοντας χρήση υλικών φορέων ημεδαπού και αλλοδαπού ρεπερτορίου το οποίο είναι απολύτως απαραίτητο προς προσέλκυση και τέρψη αυτών. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα προσκάλεσε, τόσο μέσω του αρμοδίου υπαλλήλου της που την επισκέφθηκε κατά την 22^η/04/2014, όσο και μέσω αλληπάλληλων τηλεφωνικών κλήσεων (κατά τις 14/05/2014, 27/05/2014, 16/06/2014, 01/07/2014, 02/07/2014, 03/07/2014, βλ. σχετ. 1β' ενάγουσας) την εναγομένη για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογη αμοιβής, αυτή, όμως, δεν κατέβαλε κανένα ποσό μέχρι σήμερα. Συνεπώς, πρέπει να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή που οφείλει να καταβάλει η τελευταία για την χρήση των υλικών φορέων ήχου για τα επίδικα χρονικά διαστήματα, ήτοι από τον Ιούνιο του έτους 2011 έως το έτος 2013, με βάση το τότε ισχύον αμοιβολόγιο της ενάγουσας, το οποίο ως προς την πρώτη κατηγορία, ήτοι την κατηγορία Α «επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη» του τότε ισχύοντος αμοιβολογίου και Α1 με τον αυτό τίτλο του νυν ισχύοντος, είναι απολύτως όμοιο με το νέο-νυν ισχύον, απορριπτομένου του σχετικού λόγου έφεσης με τον οποίο η εκκαλούσα επαναφέρει τη σχετική ένσταση περί καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος και κατάχρησης δεσπόζουσας θέσεως ως ουσία αβάσιμου. Κατόπιν των ανωτέρω, λαμβανομένων μεταξύ άλλων υπόψη ως κριτήρια: α) την επιφάνεια του ως άνω καταστήματος στο οποίο λειτουργεί η επιχείρηση της εναγομένης-εκκαλούσας, β) τη συμβολή των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών) στην προσέλκυση πελατείας στην ως άνω επιχείρηση της εναγομένης-εκκαλούσας και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της, γ) το είδος της επιχείρησης της εναγομένης-εκκαλούσας, για το οποίο θεωρείται απαραίτητη η μουσική, λαμβανομένης υπόψη και της διάρκειας λειτουργίας της συγκεκριμένης επιχείρησης, πρέπει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η οφειλόμενη εκ της εναγομένης ενιαία και εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 Ν.2121/1993 να καθοριστεί ως εξής: στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων ευρώ (1.500€), για το έτος 2011, δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε ότι η επιχείρηση λειτουργούσε κατά το πρώτο εξάμηνο του εν λόγω έτους, και στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000) για έκαστο των ετών 2012 και 2013, ήτοι στο συνολικό ποσό των επτά χιλιάδων πεντακοσίων ευρώ (7.500€), πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α.

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. **298** /2021 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου (Τμήμα Εφέσεων)

Επομένως, ενόψει των προαναφερομένων, η εκκαλουμένη απόφαση που κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα και δέχθηκε εν μέρει την ένδικη αγωγή της ενάγουσας-εφεσίβλητης καθορίζοντας το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη-εκκαλούσα στην ενάγουσα-εφεσίβλητη για την χρήση των υλικών φορέων ήχου στο κατάστημα καφέ μπαρ-κλαμπ, εκμετάλλευσής της, κατά το διάστημα του δευτέρου εξαμήνου του έτους 2011 και ολοκλήρων των ετών 2012 και 2013, στο συνολικό ποσό των επτά χιλιάδων πεντακοσίων (7.500€) ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις, και άρα τα αντιθέτως υποστηριζόμενα με τους ως άνω λόγους της υπό κρίση έφεσης και τον πρόσθετο λόγο έφεσης, κρίνονται κατ' ουσίαν αβάσιμα και απορριπτέα, όπως και η υπό κρίση έφεση στο σύνολό της. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα διαλαμβάνεται στο διατακτικό της παρούσας, ενώ πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου, το οποίο αναφέρεται στην έκθεση κατάθεσης του δικογράφου της έφεσης, στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495§3 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την από 02-10-2018 και με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 165/ΤΜ165/2018 υπό κρίση έφεση της εκκαλούσας και τους από 16-09-2020 και με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 105/ΤΜ105/2020 πρόσθετους λόγους έφεσεως της ίδιας, αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την υπό κρίση έφεση και τους πρόσθετους λόγους αυτής και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** αυτούς κατ' ουσίαν.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης, το ύψος των οποίων ορίζει για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας στο ποσό των τριακοσίων Ευρώ (300 €).

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του ηλεκτρονικού παραβόλου της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων, με κωδικό αριθμό 23679476495811300056 στο Δημόσιο Ταμείο.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις 21 Δεκεμβρίου 2021.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

